

A Pattogó Dugattyú

Pom Pom ült egy ágon, egy szép hosszú ágon, és várta Picurt. Hogy kicsoda Pom Pom? Hogy nem ismeritek? Ó, igazán senki se ismeri! Egyszer ilyen, egyszer olyan, bámulatosan tudja változtatni az alakját. Ha akarja, olyan, mint egy szőrpamac, vagy paróka, vagy egyujjas kesztyű, vagy papucs orrán pamutbojt! Most milyen? Most olyan, mint egy szőrsapka, mint egy élénken figyelő szőrsapka. Hogy mit figyelt ilyen élénken Pom Pom? Természetesen Picurt várta, de nem tudta levenni a szemét az út szélén üldögélő Pattogó Dugattyúról.

– Szia Pom Pom! – kiáltotta Picur, ahogy a fa alá szökkent. – Mit figyelsz annyira? – érdeklődött.

Pom Pom izgatottan fészkelődni kezdett a faágon:

- Ne kiabálj! – suttogetta.
- Már miért ne kiabálhatnék? – kérdezte Picur, miközben táskáját a földre dobta.
- Azért, mert itt a Pattogó Dugattyú – válaszolta Pom Pom.
- Na és ha itt van? – vonta meg a vállát flegmán Picur.
- Véletlen sem szabad kiabálni a közelében, mert feldühödik és akkor mindenféle furcsa dolgot művel... – súgta Pom Pom és próbált még halkabban beszélni, mint ahogy eddig tette.
- Furcsa dolgot?! – ámuldozott Picur. Ez már felkeltette az érdeklődését. – Kérlek, meséld el! Még van egy kis időm az iskola előtt – mondta, azzal lehuppant a fa tövébe. Kényelembe helyezte magát, és izgatottan várta a mesét.
- Na jó – mondta Pom Pom és Picur fejére telepedett, akár egy csinos szőrmesapka. Igaz, hogy szép nyári nap volt, így kissé furcsán festett Picur fején egy szőrmesapka, de ő ezt egyáltalán nem bánta. Sokkal jobban érdekelte, hogy Pom Pom mit mesél a Pattogó Dugattyúról.

Minden úgy kezdődött, hogy egyszer csak erre járt egy rozsdás, öreg, ócska teherautó. Pontosan erre, ahol mi most ülünk. Amikor ez a lepukkant teherautó át akart kelni ezen a bukkanón, ami itt van az orrunk előtt, akkor egyszer csak élénk zajt lehetett hallani a teherautó motorjából. A motor csühögött, puffogott, csattogott, olyan robajjal, hogy semmi más zajt nem lehetett hallani, majd az út közepén megállt. Akkor kipattant belőle az autó sofőrje, aki egy alacsony, kócos, bozontos férfi volt és annyi dühös szót sorolt egymás után, hogy követni sem lehetett. Rúgta a kerekeket, húzgálta a kábeleket dühében, de az autó csak nem indult.

Ekkor hirtelen megragadott valamit, egy kis szürke alkatrészt, és az utcára betonjára dobta. Az akkorát koppant a betonon, hogy még a szomszéd városban is hallani lehetett.

– Igen, megvagy! Te vagy a hibás megint! – ordította mérgesen.

Aztán beugrott az autóba, s mivel az rögtön beindult, gyorsan elhajtott, de azt a valamit, ami olyan nagyot koppant az imént, ott hagyta az utca betonján. Annyit sem mondott, hogy fapapucs.

Éppen arra járt Gombóc Artúr. A szokásos délutáni, csoki evés utáni sétáján körülnézett a környéken, mindenkinek köszönt, s közben alig várta, hogy haza érjen egy újabb szelet finom csokoládéért. Mivel nem látta, hogy mi történt korábban az utcán, hogy a dugattyú milyen csúnya módon huppant az utca kövére, ezért a dugattyú mellé érve barátságosan ráköszönt. És ha már ráköszönt, azt is megkérdezte, hogy mi járatban van errefelé. Na, annak aztán több sem kellett!

- Még hogy mi járatban vagyok? – ordította a dühöngő Pattogó Dugattyú. – Én egy dugattyú vagyok, mégpedig a legjobb fajtából. Eddig egy teherautót irányítottam, most meg csak úgy fogtak és kidobtak a nagyvilágba! Pedig nem is én voltam a hibás! – kesergett.
- De mától más világ lesz ám! – mondta elnyúló hangon. – Egészen más! Engem nem lehet csak úgy az utcára dobni. Mától nem dolgozom, mert nincs is autó, amiben dolgozhatnék, de majd megmutatom én mindenkinek, hogy ki is az a Dugattyú. – ígérte vészjóslóan. Közben haragosan öklét rázta.

Hát így történt, hogy a dugattyút, aki semmiről sem tehetett, hiszen remekül ellátta a munkáját, az utcára dobták. Ekkor adta neki Gombóc Artúr a pattogó jelzőt, hiszen folyamatosan csak pattogott, képtelenség volt szót érteni vele. Így lett neve Pattogó Dugattyú. Azóta az utcákat járja és ha bármi nem tetszik neki, akkor bárkibe beleköt. Igazából soha semmi nem tetszik neki, mert nem tudja elfelejteni, ami történt vele. Mindenkiel kiabál. Ezért is mondtam Picur, hogy maradj csendben, nehogy meghalljon minket, mert akkor idejön és velünk is csúnyán fog viselkedni! – suttopta Pom Pom.

- Rendben, Pom Pom, csendben maradok – válaszolta Picur. – És mondd Pom Pom, miért nem megy el a városból? Vagy miért nem dolgozik egy másik autóban? – érdeklődött. Közben a dugattyút figyelte, nehogy tényleg meghallja őket.
- Hamar kiismerték. Senkihez egy jó szava sem volt, így aztán nem adtak neki másik munkát. Mindenki azt gondolta, hogy egy ilyen rosszindulatú dugattyúval nem szeretne együtt dolgozni. Elmenni meg nem akar. Nincs otthona. Itt dobták el az utcán. Hova is mehetne? Egyszerűen nincs hova – mondta Pom Pom.
- Talán ha valahogy rá lehetne bírni, hogy kedves legyen mindenkiel, akkor jobban érezné magát, és még munkát is kaphatna – gondolkodott hangosan Picur, miközben elgondolkodva kopogott az ujjával a homlokán.
- Az a baj – mondta Pom Pom – hogy már annyi rossz dolgot művel a városban, hogy senki sem akar szóba állni vele.

Picur fészkelődni kezdett, hogy végre valami izgalmas, igazán érdekes történetet hallhat.

- Miféle rossz dolgot Pom Pom? – kérdezte Picur. – Kérlek, mesélj még! – könyörgött és izgalomában babrálni kezdte a haját. Vagyis azt, amit a hajának hitt, de igazából Pom Pom szőre volt az.
- Csiklandozol Picur! – kuncogott Pom Pom. – Ha csiklandozol, nem tudok mesélni. Aztán mégis mesélt tovább.

Például amikor megérkeztek a sütemények a pékségbe, akkor közéjük ugrott és összevissza törte mindet. Egy árva kifli sem maradt épségben, így aztán szomorúak voltak a gyerekek, mert nem jutott nekik uzsonna az iskolában.

Aztán volt olyan is, hogy a festékbolt előtt kiborogatta az összes festéket és beleugrott minden egyes festéktöcsébe. Gondolhatod, mi volt ott! Az egész utca, minden egy kő, csupa-csupa szivárvány színben pompázott. El is nevezték az utcát Szivárvány utcának.

És kiabált. Mindenkiel kiabált. Arra ment egy néni. Úgy rákiabált, hogy elejtette a szatyrát, és a szatyorból minden alma kigurult az aszfaltra. Rákiabált egy arra járó macskára, aki ijedtében felfutott egy almafára, és két napig nem jött le. Rákiáltott az utcaseprőre, aki ijedtében szétszórta az összes falevelet a lapátról, amit addig összegereblyézett.

Ekkor hirtelen nagy csühögést, csattogást, puffogást lehetett hallani. Pom Pom abbahagyta a mesélést és feljebb emelkedett Picur fején, hogy láthassa, hogy mi történik. Picurban is megakadt a szusz, mindketten csendesen ültek a fa alatt és figyeltek. Hamarosan megérkezett a nagy robaj gazdája. Egy nagy zöld, fényes traktor jött az utcán. Igazán csodálatos látvány volt. Minden más autó eltörpült mellette.

- Oda nézz Pom Pom! Ilyen szép traktort még sosem láttam! Milyen tiszta, milyen fess, biztosan nagyon vigyázhat rá a gazdája! – örvendezett Picur.

A traktor egyszer csak hirtelen megállt a zöldséges előtt. Épp ott, ahol valamikor megállt a rozsdás, ócska teherautó is.

- No, mi ütött beléd öreg barátom? – ugrott ki a vezető. – Figyelek rád, fényezgetlek minden nap, és megtankollak finom, friss benzinnel. Ejj-ejj, te mégis cserben hagysz az út közepén? – szólt

szeretettel a traktorhoz. Felcsapta a motorház tetejét, bütykölgetett, nézelődött, de nem találta a hibát.

Épp a traktor mellett haladt el Gombóc Artúr, aki a szokásos délutáni sétáját tartotta.

- Csoko-csoko-csokoládé! – énekelte szórakozottan. – Mind felfalom csokoládé! – dalolta.

Ekkor vette észre az úton veszteglő traktort, és annak elkeseredett gazdáját.

- Segíthetek valamit? – érdeklődött barátságosan, úgy, mint valaha, amikor a Pattogó Dugattyút találta itt.
- Nem tudom mi lelte az öreg barátomat – mutatott a traktorra szomorúan a sofőr. – Valamiért megállt, és egyelőre nem találom a hibát.
A traktor csak állt csendesen, nem szólt egy szót sem.

- Nem lehet, hogy a dugattyúval van a baj? – kérdezte a dagadt madár. – Valamikor ugyanitt lerobbant egy teherautó, abban is a dugattyú volt a hibás – mondta bölcsen. – Nem mintha ez jelentene bármit is, de sosem tudhatja az ember.

A sofőr megvizsgálta a dugattyút és a homlokára csapott. Bizony. Gombóc Artúrnak igaza volt, valóban a dugattyúval volt a hiba.

- Ó, most aztán mit csináljak? Honnan szerzek egy másik dugattyút?! – vakargatta gondterhelten a fejét.

Ekkor hirtelen előugrott a bokorból a Pattogó Dugattyú. – Itt vagyok, itt vagyok! Egészen friss, munkaképes, jó karban lévő dugattyú vagyok!

A sofőr elámult. Nehezen tudta elhinni, hogy ilyen szerencséje lehet a szerencsétlenségben. Szélesre nyitotta a motorháztetőt, hogy Pattogó Dugattyú be tudjon ugrani a helyére. És innentől már minden úgy ment, mint a karikacsapás. A traktor felbőgött és zakatolni kezdett, majd boldogan kürtölt egyet, jelezve, hogy készen áll a menetre. A sofőr ugrálni és tapsolni kezdett örömeiben.

- Csodálatos, köszönöm, nagyon köszönöm! – hálálkodott Gombóc Artúrnak.
- Igazán nincs mit, örülök, hogy segíthettem – válaszolta Gombóc Artúr. – De a nagy örömben most úgy megéheztem, hogy szaladok is haza a kedvenc csokoládémért.
- Hé! Psszt! Gombóc Artúr! – pissegett a Pattogó Dugattyú a motorháztető nyílásán át. – Én is örülök és én is köszönöm. Sajnos nincs nálam egyetlen csokoládé sem. De kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy végre újra van munkám – örvendezett.
- Szívesen – mondta Gombóc Artúr, majd az út szélére húzódott, hogy a traktor elindulhasson az úton.

Picur felpattant a fa alól és ugrálni kezdett.

- Láttad, Pom Pom? Ez aztán a kaland! És már nincs itt a Pattogó Dugattyú sem, szóval újra kiabálhatunk! Ráadásul még boldog is volt, hogy újra van munkája – örvendezett, miközben Pom Pom majd leesett a nagy ugrálás miatt a feje tetejéről.
- Igen. Tényleg jó volt látni – nyugtázta Pom Pom. – De mondd csak, nem késeled el az iskolából? – érdeklődött.

Picur az órájára pillantott.

- Ó, az iskola! Elkésem! Rohannom kell! – mondta. Vállára kapta az iskolatáskát, Pom Pomot finoman visszahelyezte a faágra, ahol a történetek előtt kucorgott. Majd futásnak eredt az iskola felé. A sarokról még visszafordult és odakiáltott:
- Ugye holnap is megvársz, Pom Pom?
- Hát, éppenséggel megvárhatlak – mosolygott Pom Pom és felborzolta szőrét.